

[Jørgen Gram.]

med at holde bygningerne i den stand, man kan ønske sig.

Der er adskillige, der har spurgt mig: Er der ikke mulighed for økonomisk støtte til at bringe vort forsamlingshus i en sådan stand, at vi med glæde fortsat kan samles dér? Jeg vil lægge det spørgsmål over til den højtærede undervisningsminister, som jeg ved har stor interesse for disse områder.

Jeg er klar over, at der til nybygning er en vis adgang til lån efter byggestøtteloven, men det er ikke dér, det klemmer, for det er kun til nybygning. De gamle forsamlingshuse står der imidlertid, men tiden er løbet fra dem. Køkkenforhold, sanitære indretninger, maling o. s. v., alt trænger en mængde steder til en gennemgribende restaurering, hvad der ikke gives støtte til efter byggestøtteloven. Alle ved, at det koster en masse penge nu. Visse steder har bestyrelserne givet sig i lag med opgaven, de sidder nu med en privat gæld, som virker tyngende på hele arbejdet i forsamlingshusene. Andre steder viger man simpelthen tilbage, man tør ikke gå i gang med modernisering af frygt for de store udgifter. Så står de ikke indbydende forældede gamle forsamlingshuse rundt omkring som kontraster til de nye lyse og tidssvarende skolepaladser, og den idræt, der var groet op i hele landet i forsamlingshusene, vandrer nu over i skolernes gymnastiksale, og undervisningslokalerne bruges til ungdommens undervisning. Dette sidste er kun godt, når vi nu har dem; men forsamlingshusene har vi også, og de bør også stå mål med tiden og fortsat være hjemsted for de folkelige møder og erhvervsmæssige møder, der nu engang holdes, og som hører vort folkesamfund til.

Den højtærede undervisningsminister modtog forleden med megen velvilje kunstens udøvere og udtalte — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Hvad findes der af maleri og skulptur i hovedparten af vore forsamlingshuse, mødelokaler og festsale?“

Åbenbart efter hans opfattelse altfor lidt. Jeg deler fuldtud ministerens opfattelse. Javel, men rammerne af hygge må være der, og når man vil hænge malerier op eller have skulpturer stående, må der være hygge og velholdthed, ellers er det synd for

kunsten. Vore forsamlingshuse må ikke falde ned til at føre en askepottilværelse. Jeg beder den højtærede undervisningsminister udtale sig om hele dette problem.

Det er mig bekendt, at der står et beløb til rådighed for ministeren som tilskud af tipsmidlerne til kulturelle formål; men det er så begrænset, at det næsten intet betyder for sagen som helhed. Kan ministeren finde udveje til at øge disse midler eller stille det samme beløb til rådighed, som indsamles ad frivillig vej, eller har ministeren anden og bedre udvej?

En rig, folkelig udvikling har fundet sted i og gennem forsamlingshusene, men disse bærer ikke mere det ydre præg, som tiden kræver, og arbejdet i dem er jo meget alsidigt nu.

Jeg har så et trafikproblem. Min partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, henstillede i sin finanslovtale, at ministeriet gik i gang med nogle af de store trafikproblemer, der trænger sig på, i stedet for at øse penge ud til sekundære baner, som tiden dog har dødsdømt, fordi befolkningen ikke bruger dem. Må jeg her pege på, at enhver undersøgelse af den fremtidige trafik vil slå fast, at længdebanen Padborg-Hjørring-Frederikshavn og banen til København skal bibeholdes og svare til tidens krav, det gør de ikke nu. Er det da forsvarligt, at man ikke snarest får fuldført dobbeltsporet Lunderskov-Padborg? Jeg hører kyndige jernbanefolk udtale, at denne flaskehals er den største gene for den internationale trafik og for at opretholde den almindelige færdsel uhindret.

I 1942 udtaler ministeren for offentlige arbejder, da de samme problemer var fremme — jeg beder atter om tilladelse til et citat —:

„den enkeltsporede linie Lunderskov-Tinglev er i dag overbelastet til skade for toggangens præcision, og det vil efter statsbanernes opfattelse efter krigen blive nødvendigt at anlægge dobbeltspor, når man skal undgå upræcighed i toggangen, også på tilsluttende linier.“

Nu har vi snart 1954, og trafikken stiller stadig større krav. Efter det tempo, hvori man er i gang med dobbeltsporet, vil der gå mange vintre og manganen vår, før dobbeltsporet er en kendsgerning. Jeg spørger igen: Er dette forsvarligt?